

Sygn. akt II W 1262/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 grudnia 2016 roku

Sąd Rejonowy w Płocku Wydział II Karny Sekcja ds. wykroczeniowych w składzie:

Przewodniczący SSR Dariusz Kondziewski

Protokolant st. sekr. sąd. Ewa Śródka

w obecności oskarżyciela Lidii Magdaleny Kochanowicz z Urzędu Skarbowego w Płocku

po rozpoznaniu dnia 03.11. i 22.12.2016r. sprawy przeciwko R. K. , **synowi Z. i Z. z domu S., urodzonemu w dniu (...) w P.** oskarżonemu o to, że prowadząc działalność gospodarczą ma własne nazwisko pod nazwą Firma (...), z/s (...)-(...) P., ul. (...). W. (...), uporczywie nie dokonywał w wymaganych przepisami terminach, tj. od 27 października 2014r. do dnia 25 września 2015 r. wpłat do Urzędu Skarbowego w Płocku z tytułu:

- podatku dochodowego od osób fizycznych od dochodów z pozarolniczej działalności gospodarczej, PIT-36 za 2014 r.
- podatku od towarów i usług za miesiące: wrzesień 2014r. grudzień 2014r., styczeń 2015r., luty 2015r., marzec 2015r., kwiecień 2015r., maj 2015r., czerwiec 2015r., sierpień 2015r.

przez co nie wypłacił podatku w łącznej kwocie 21.934.50 zł (w tym podatku dochodowego od osób fizycznych od dochodów z pozarolniczej działalności gospodarczej w kwocie 3.017.00 zł, oraz podatku od towarów i usług w kwocie 18.917.50 zł) naruszając przepisy ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2012r. poz. 361 z późn. zm.) oraz ustawy z dnia 11 marca 2004r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. z 2011r., Nr 177, poz. 1054 z późn. zm.)

-tj. za wykroczenie skarbowe z art. 57 § 1 k.k.s.

ORZEKA:

1. Oskarżonego **R. K.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, co stanowi wykroczenie z art. 57§1 kks i za to wymierza mu karę 2.200 (dwóch tysięcy dwustu) złotych grzywny;
2. zwalnia oskarżonego **R. K.** od zapłaty kosztów postępowania.

Sygn. akt II W 1262/16

UZASADNIENIE

Na podstawie art. 424§3 kpk w zw. z art. 82§1 kpw uzasadnienie wyroku ograniczono do wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku oraz rozstrzygnięcia o karze:

Wyrokiem z 22 grudnia 2016 roku R. K. został uznany za winnego tego, że prowadząc działalność gospodarczą ma własne nazwisko pod nazwą Firma (...), z/s (...)-(...) P., ul. (...). W. (...), uporczywie nie dokonywał w wymaganych przepisami terminach, tj. od 27 października 2014r. do dnia 25 września 2015 r. wpłat do Urzędu Skarbowego w Płocku z tytułu:

- podatku dochodowego od osób fizycznych od dochodów z pozarolniczej działalności gospodarczej, PIT-36 za 2014 r.,

- podatku od towarów i usług za miesiące: wrzesień 2014r. grudzień 2014r., styczeń 2015r., luty 2015r., marzec 2015r., kwiecień 2015r., maj 2015r., czerwiec 2015r., sierpień 2015r. ,

przez co nie wypłacił podatku w łącznej kwocie 21.934.50 zł (w tym podatku dochodowego od osób fizycznych od dochodów z pozarolniczej działalności gospodarczej w kwocie 3.017.00 zł, oraz podatku od towarów i usług w kwocie 18.917.50 zł).

Czyn ten wyczerpuje znamiona wykroczenia skarbowego z art. 57§1 kks, w myśl którego podatnik który uporczywie nie wpłaca w terminie podatku, podlega karze grzywny za wykroczenie skarbowe. Dla przypisania podatnikowi winy konieczne jest ustalenie znamienia "uporczywości" w nie wpłacaniu przez zobowiązanego należnego podatku. Znamię uporczywości nie posiada jednak definicji legalnej. Z kolei w doktrynie prawa karnego oraz orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, iż uporczywość ma miejsce wówczas, gdy sprawca mając obiektywną możliwość wykonania obowiązku, nie dopełnia ciężącej na nim powinności ze złej woli, przy czym jego postępowanie jest długotrwałe (od strony obiektywnej), ale także nacechowane nieustępliwością, polega więc na szczególnym nastawieniu psychicznym i przejawianiu złej woli, (np. uchwała SN z dn. 09.06.1976r. VI KZP 13/75 VI KZP 13/75, wyrok SN z dn. 24.11.1970r. V KRN 437/70). Taką koncepcję należy również przyjąć na gruncie odpowiedzialności karnoskarbowej i trzeba przyjąć, że wykroczenie skarbowe z art. 57§1 kks może być popełnione wyłącznie z zamiarem bezpośrednim, który jest negatywnym stosunkiem do obowiązku zapłaty podatku. Czynem zabronionym przez art. 57§1 kks nie może być bowiem samo niezapłacenie podatku w terminie, albowiem za to przewidziana jest odpowiedzialność podatkowa z obowiązkiem uiszczenia odsetek za zwłokę.

Zatem wzięwszy pod uwagę stan faktyczny sprawy, w szczególności fakt, iż oskarżony nie uiszczył podatku VAT należnego za dziewięć miesięcy 2014 i 2015 roku, nadto podatku dochodowego za rok 2014 - co miało miejsce w okresie od 27.10.2014r. do 25.09.2015r., a także wzięwszy pod uwagę, iż oskarżony dotąd nie przejmował się swoimi zobowiązaniami i do chwili wniesienia aktu oskarżenia nie wystąpił do Urzędu Skarbowego o ustalenie sposobu dobrowolnej spłaty tych bezspornych zaległości - skłonił go do tego dopiero sąd w toku postępowania sądowego, uznać należy, iż miał on negatywne nastawienie do obowiązku uiszczania tych należności publicznoprawnych i nie płacenie podatków miało charakter uporczywy. Trudności finansowe, na które się powoływał oskarżony, nie mogły zmienić powyższej oceny sądu.

Wymierzając karę obwinionemu, sąd miał świadomość, że karą sprawiedliwą jest jedynie taka, która uwzględnia we właściwej proporcji wszystkie okoliczności sprawy i warunki osobiste oskarżonego. Zatem po dogłębnej analizie tych okoliczności sprawy, uwzględnieniu dotychczasowej niekaralności oskarżonego za przestępstwa i karalności za wykroczenia stanowiące naruszenia porządku prawnego innego rodzaju, po uwzględnieniu na korzyść oskarżonego faktu, iż przed zakończeniem sprawy złożył wnioski o ustalenie spłaty zaległości podatkowych w ratach, a według stanowiska oskarżyciela wnioski ten miał zostać uwzględniony pozytywnie, ponadto oskarżony dokonał wpłaty części zaległości podatkowych oraz wykazał, że spłaca w ratach zaległości wobec Zakładu Ubezpieczeń, sąd uznał, iż sprawiedliwe będzie wymierzenie oskarżonemu kary 2200 zł. Wprawdzie oskarżyciel wnosił o wymierzenie grzywny w kwocie 4000 zł (jak orzeczono wcześniej w wyroku nakazowym), jednak sąd uznał, że w okolicznościach niniejszej sprawy byłaby ona za wysoka, zwłaszcza, że oskarżony ostatecznie przystąpił do spłacania zaległości podatkowych, nadto spłaca inne zobowiązania o charakterze publicznoprawnym. Z kolei obrońca i oskarżony wnosili o odstąpienie od wymierzenia kary z uwagi na trudną sytuację oskarżonego. Takie rozstrzygnięcie jednak nie mogło być w ogóle zastosowane, a to z tego prostego powodu, że zgodnie z art. 57§2 kks, sąd może odstąpić od wymierzenia kary, jeżeli przed wszczęciem postępowania w sprawie o wykroczenie skarbowe określone w §1 wpłacono w całości należny podatek na rzecz właściwego organu - skazany zaś zaległości przecież nie uiszczył.

Sąd zatem ustalił karę na kwotę 2200 zł grzywny uznając, że karą adekwatną w sprawie będzie grzywna w okolicy 10% podatków niewpłaconych przez oskarżonego w terminie w tej sprawie. Skoro więc kwota nieuiszczonych podatków wyniosła 21.934,50 zł, to grzywnę sąd wymierzył zaokrągloną kwotę 2200 zł grzywny.

Z uwagi na znaczne zaległości oskarżonego i toczące się wobec niego postępowania windykacyjne Zakładu Ubezpieczeń Społecznych i Urzędu Skarbowego, Sąd uznał że obciążanie oskarżonego kosztami postępowania byłoby nadmierne i zbyt uciążliwe i od kosztów postępowania go zwolnił.